

nærmest har tænkt mig; nogle af mine ærede Kolleger, med hvem jeg har talt om dette, mene, at Ordene kunne forstås anderledes, ialtfald ere de meget uthdelige. Jeg er selv bleven opmærksom paa dette Spørgsmaal ved den Henviisning, som den ærede Minister har gjort til den norske Lovgivning. Jeg veed af egen Erfaring, at Norge er et af de Lande, hvor Telefonvæsenet er mest udviklet; jeg taler ikke om England og Frankrig, men jeg tror nok, at man kan sige, at Telefonvæsenet er langt mere udviklet i Norge end hos os, og det paa en særdeles bekvem Maade. Det er naturligvis ikke Interesser af høieste Rang, det her dreier sig om, men jeg ser ikke, at det kan være Statens Opgave at forhindre, at denne Slags Befvemmeligheder opnaas. Jeg vil blot nævne, at alle store Hoteller i Kristiania ere forbundne med Telefonindretninger saaledes, at man kan tale rundt omkring fra i Byen med Alle, om hvem man veed, at de bo i et Hotel. Der er en saa rig og fuldbygd Benyttelse af Telefoner i Norge, at jeg havde ondt ved at tro, at Institutionen skulde have udviklet sig ved Koncessioner fra Regjeringens Side; og ved at se den norske Lov af 19de Mai 1881 efter vil man ogsaa finde der en mærkelig Undtagelse, som hjemler en lovbestemt Frihed uden Bevilling til private Telefonanlæg. De Undtagelser, som ere nævnte, ere for det Første, hvor Anlægget kun benyttes af en privat Mand til privat Brug, og for hvis Benyttelse der hverken direkte eller indirekte oppehæres nogen Godtgjørelse. Dernæst kommer en anden Undtagelse, hvis Parallel har mindre Betydning for os, fordi vi have saa saa private Jernbaner, nemlig Undtagelsen til Fordel for de Telefonanlæg, som de private Jernbaneselskaber af Hensyn til Jernbanernes egen Drift indrette, men saa kommer, hvad jeg nærmest har tænkt paa, nemlig saadanne Telefonanlæg, som istandbringes inden en Bys eller et Herreds Grændser, altsaa f. Ex. indenfor Kjøbenhavns Grændser. (B. Loug: Den samme Undtagelse gjøres her!) Nu siger min ærede Kollega, at et saadant Anlæg indenfor Kjøbenhavn ogsaa er en Undtagelse efter Lovforslaget, men saaledes har jeg ikke læst Lovudkastet, og jeg tror, at efter den naturlige og nærmeste Fortolkning af Ordene kan det ikke forstås saaledes; naar der staar i § 3: Fra Statstelegrafvæsenets Eneret efter § 1 undtages: „a. Telegrafiske og lignende Anlæg, som alene ere bestemte til offentlig Korrespondance indenfor en enkelt Bys eller Sognekommunes Grændser“, og dette sættes i Mod sætning til telegrafiske Anlæg, som alene benyt-

tes til Eierens eget Brug, vilde det være en i høieste Grad forvirrende Sprogbrug at kalde de Telefonanlæg, som findes imellem Husene indbyrdes, mellem forskellige Hoteller f. Ex., at de alene ere bestemte til offentlig Korrespondance. Jeg tilstaar, at jeg har forstået Ordene anderledes, og saaledes som jeg tror, at det ærede Medlem selv har givet et Exempel paa ved at sige, at der derved sigtedes til telefoniske Forbindelser mellem offentlige Institutioner, hvilket i mange Henseender kan være yderst praktisk, og som vi i altfor ringe Grad have indført, men som andetsteds i de store Byer er gennemført i det største Omfang og til stor praktisk Nytte. En telefonisk Forbindelse f. Ex. mellem Indenrigsministeriet og Udenrigsministeriet, der ligge saa langt fra hinanden, vilde være meget hensigtsmæssig, og mellem Politiet og andre offentlige Institutioner, kort sagt, det er Forbindelsen mellem offentlige Institutioner, man ved Ordene maa tænke paa. Men hvad nu Meningen har været eller ikke — det skulde være mig hjært, om Ordene skulde forstås i den Betydning, som jeg ikke tror er sprogrigtig, thi saa vilde det Hele kunne klares ved en Redaktionsændring — haaber jeg, at man kan naae dertil, at der som Minimum blev gjort den samme Indrømmelse til den private Befvemmelighed i Kjøbenhavn og i de andre Byer rundt omkring i Landet, som spiller en saa stor Rolle i Norge. Andet skal jeg ikke dvæle ved, men dette har jeg fundet mig særlig foranlediget til at fremhæve, fordi jeg tror, at Ordene snarest maa forstås i den Betydning, at de private Telefonanlæg til almindelige Forbindelser indenfor den enkelte By ikke ere undtagne fra Statstelegrafvæsenets Eneret, og jeg netop maa ønske, at det Mindste, man maa gjøre, er at give de samme Indrømmelser, som den norske Lov har gjort i sine Bestemmelser.

Indenrigsministeren (Skel): Med Hensyn til det af den ærede sidste Taler fremdragne Spørgsmaal skal jeg indrømme ham, at Ordene paa det Sted ikke ere ganske tydelige, men jeg vil ialtfald ikke være villig til at give Lovforslaget paa det Punkt den samme Udstrækning, som den norske Lovgivning har faaet, saaledes at denne Utydelighed vil kunne afhjælpes ved en Ændring til 3die Behandling. Søvrigt maa jeg sige, at for Kjøbenhavns Vedkommende har Sagen ingen Fare, thi der er jo allerede Telefonvæsenet etableret i en saadan Udstrækning, som ønsket af den ærede Taler. Det er jo klart, at det ikke kan være Hensigten med denne Lov, hvad der jo ogsaa vilde være umuligt, at berøve